

Jeesus pultsarina

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Laukaiseva tekijä heidän kääntymiseensä Kristuksen puoleen oli hyvin erilainen. Eilen juttelin Pekan kanssa. Hän on teknisen laitoksen tutkija, hyvin hallittu ja järjestelmällinen mies. Hän näki yhtenä yönä unen, jossa pultsarin näköinen hahmo lähestyi häntä. Rähjäinen ja likainen mies oli kuitenkin täynnä säteilevää rakkautta. Se virtasi myös unen näkijään. Pekka oli niin otettu tästä unesta, että alkoi kysellä hengellisistä asioista työtovereiltaan. Yksi heistä lainasi hänelle kirjoittamani Ajankohtaisen 3:n. Sen kautta hän vakuuttui kristinuskon älyllisestä perusteltavuudesta, mutta jäi epäilemään näkynsä todellista luonnetta.

"Se tuntui selvästi yliluonnolliselta, mutta entä jos se olikin jonkun pahan voiman tuottama petos?" Työtoveri jätti viisaasti omat arvionsa sikseen ja kehotti ystäväänsä rukouksessa kysymään asiaa Jeesukselta. Niin hän tekikin. Seuraavana yönä hän näki saman unen ja heräsi siihen. Vielä herätessäänkin, hän tunsu tuon saman, kaiken täyttävän rakkauden läsnäolon.

Minua liikutti ja samalla huvitti, että Kristus valitsi lähestyä tätä kliinisen puhdasta ja huippuasiallista miestä rähjäisen pultsarin hahmossa. Samalla minua hirvitti ajatus siitä kuinka monta kertaa olenkaan itse mahdollisesti ohittanut Kristuksen, koska hän on lähestynyt minua liian vastenmielisen hahmon muodossa.

Minulle se hahmo ei välttämättä olisi pultsari, pikemminkin putipuhdas kunnon uskovainen. Häneltä minun voisi olla vaikeampaa vastaanottaa Jumalan rakkautta kuin pultsarilta.

Jokaisella on omat hahmonsansa sille, mitä itsessään on torjunut pahana ja vastenmielisenä. Jumala tuntuu usein lähestyvän juuri sellaisten kautta, kutsuakseen sovintoon koko sisäisen todellisuutemme kanssa.

Keskustelun aikana mieleeni nousi vahva muistikuva erään Sanan-kulmassa pitämäni luennon loppu-tilanteesta. Kadulta tuli sisälle humalainen rappioalkoholisti. Hän haisi metrien päähän ja herätti kiusallista huomiota puhtaan kristikansan joukossa. Jostain syystä mies tunkeutui suoraan minun luokseni, eivätkä järjestysmiehet kehdanneet riistää häntä siitä tilanteesta pois.

Siitä on jo vuosia, enkä muista tarkkaan mitä tuo pieni käppänä mies sanoi. Mieleeni on vain painunut hämmentävän puhtaat ja nöyrät silmät ja lempeä ääni. Hän puhui Kristukseen uskomisesta elämänsä ainoana toivona. Olin aivan sanaton liikutuksesta ja hämmennyksestä.

Tuossa miehessä näin jotain niin pelkkää Jumalan armoon turvaamisen todellisuudesta, ettei minulla ollut kanttia lisätä siihen yhtään mitään. Ehkä suorastaan tunsin jonkin verran kateutta hänen uskonsa yksinkertaisuutta kohtaan. Hän oli menettänyt tarpeeksi löytääkseen jonkun perusyksinkertaisen toivon - luottamuksen Jeesuksen armahtavaan rakkauteen. Sen varassa hän odotti lähestyvää kuolemaa.

Mutta Pekan tarina jatkui.

Työpaikkansa kautta hänellä oli yhteys tietokoneverkkoon, jonka käyttäjät kävivät keskusteluja keskenään. Pekka haki päätteeltä uskonnollisista asioista kiinnostuneiden sanomia. Sen kautta hän tutustui mieheen, joka siteerasi vaikeatajuisia filosofeja ja oli rasittavuuteen asti älyllinen. Joku siinä kuitenkin herätti hänen mielenkiintonsa ja vuorovaikutus muuttui yksityiseksi. Paljastui, että tämä mies oli pari vuotta aikaisemmin nähnyt tämän saman rakastavan pultsarin ihan keskellä kirkasta päivää. Hän oli juuri käynyt läpi railakkaan riidan vaimonsa kanssa, kääntynyt tilanteesta pois, pannut kämmen otsalleen ja voihkaissut:

"Mitä tästä vielä tulee?"

Siinä samassa hän oli nähnyt edessään rähjäisen pultsarin, joka viesti hänelle rajatonta rakkautta. Hänenkin hengellinen etsintänsä alkoi tuosta tapauksesta. Hän aloitti lukemalla filosofiaa. Pari vuotta hän jaksoi puurtaa maailman suuria filosofeja läpi löytämättä vastausta kokemukselleen ja kohtaamatta mitään, joka olisi edes etäisesti muistuttanut häntä tuon rakkauden todellisuudesta. Pekka lähetti hänellekin Ajankohtaisen 3:n ja kertoi saaneensa siitä erittäin hyvää palautetta.

Jeesus lapsena

Tänään juttelin unkarilaisen kirurgin kanssa. Kutsuttakoon häntä vaikka Karoviksi. Karov pakeni perheineen viisi vuotta sitten Unkarista ja sai monen vaiheen kautta turva- ja työpaikan Suomesta. Hänen kääntymisensä kristinuskoon laukaisi omien lasten valmisteleva joulunäytelmä. Se liikutti häntä niin syvästi, että hän alkoi työtovereiltaan kysyä lisää kristillisestä uskosta. Eräs hänen kollegansa antoi hänelle kirjan Sokrates kohtaa Jeesuksen, Ystäväkirjeen Muuttumisen kipeä armo ja Ajankohtaisen 3:n. Niistä alkoi hänen tutustumisensa kristinuskoon. Kahden vuoden ajan hän on useasti soittanut minulle. Jo puhelimessa rakastuin häneen.

Kun sain tietää, että hän on muuttamassa takaisin Unkariin, pyysin häntä ensin käymään täällä. Vietimme ihanan illan laiturilla nauttien auringonlaskusta järveen, toistemme seurasta ja kokemusten vaihdosta. Hänet on kutsuttu takaisin osallistumaan maansa terveydenhuollon uudelleenjärjestämiseen, mutta hänellä on myös suuri hätä maassaan vallitsevasta uskonnollisesta sekasorrosta. Kristityt tarvitsevat asiallista kirjallisuutta erilaisista kulteista ja toisaalta kirjallisuutta, joka antaa kristillistä näkökulmaa psykologiaan, ekologiaan, sosiaaliseen vastuuseen, jne. Lupasin auttaa häntä mahdollisuuksieni mukaan.

Kun ajattelen näitä kahta miestä ja heidän uskoontuloaan, minua liikuttaa Jumalan moninainen tapa lähestyä. Toista hän lähestyi haisevan pultsarin hahmossa ja toista viattomien lasten joulunäytelmän kautta. Mitä me olemme rajaamaan Jumalan tapoja toimia. Hän panee vaikka kivet huutamaan, jos muut vaikenee.

Toinen yhteinen huomio molemmista on se, ettei kumpikaan ole löytänyt "Hengellistä kotia" mistään seurakunnasta. Molemmat ovat tulleet sen verran aikuisina uskoon, että kokevat herätysliikkeiden ja seurakuntien asettamat rajat liian ahtaiksi.

Anonyymiutta tarjoava kirkko, ja sen tarjoamat sakramentit on jäänyt ainoaksi, mutta yksinäiseksi tavaksi kuulua seurakuntaan. Ne, jotka tarjoavat yhteyttä riistävät vapauden ja se, joka tarjoaa vapautta ei anna yhteenkuuluvaisuuden tuntua. Jäljelle jää vain kristitty ystävä siellä ja toinen täällä, joiden kanssa uskaltaa vaihtaa kokemuksia, joutumatta pakkopaitaan tai kokonaan hyljätiksi. Eläköön siis myös yksinäisten vaeltajien seurakunta.